

Πες σ'ευχαριστώ Θεέ μου και προχώρα...

/ Γενικά

Η εικόνα εξώφυλλο του από το άλμπουμ *The Endless River* των *Pink Floyd* από :mirror

Λένε πως ο καθρέφτης είναι πολύ σκληρός κριτής, λεπτολόγος, καχύποπτος και πως δεν μπορείς να του κρυφτείς, γιατί λείπει πάντα αυτό που βλέπει, την αλήθεια σου με κάθε λεπτομέρεια, χωρίς να σου ζητήσει την άδεια για να μιλήσει και χωρίς να μασάει τα λόγια του.

Όταν το είδωλό σου στον καθρέφτη αρχίζει να αχνοφαίνεται, να ξεφτάει, να χάνει την λάμψη του και ένα πρωί να σβήνει και εσύ να χάνεσαι, το μόνο σίγουρο είναι ότι δεν «άκουσες» τα σκληρά του λόγια.

Και τότε γίνεσαι μια μικρή ασήμαντη αχνή τελίτσα στο πουθενά (έτσι νιώθεις), αναμενόμενο, γιατί με τα πρώτα σημάδια κόπωσης και εγκατάλειψης του εαυτού σου, αντί «να κόψεις ρόδα μυρωμένα»... και να τραβήξεις για αλλού για να βρεις την υγεία σου, τη γαλήνη σου, αφέθηκες και συνέχισες μέχρι που έγινες «αόρατος».

Κατάφερες να χάσεις την αυτοεκτίμησή σου και γέμισες ανασφάλειες, λες και δεν είχες...

Όμως ποτέ δεν είναι αργά να «ξαναβρείς» τον εαυτό σου και κυρίως να ξαναδείς στον καθρέφτη το χαμόγελο να χαράζεται στα μαραμένα σου χείλη, και μην κατηγορήσεις τους άλλους που δεν κατάλαβαν τα σημάδια σου, απλά πάρτο απόφαση επιτέλους, ότι είναι θέμα χημείας, κάποιους ανθρώπους τους «βλέπεις» και κάποιους τους προσπερνάς.

Μια πολύ σκληρή συνήθεια δυστυχώς, που κρατάει χρόνια και πληγώνει ανθρώπους.

Μα δεν ταιριάζουν τα «χνώτα μας» με όλους!

Εντάξει μη γκρινιάζεις, που ανήκεις στην κατηγορία «αόρατος» ε και; δεν είσαι ο μόνος. Πίστεψέ με, υπάρχουν, αξίζεις με όλα σου τα λάθη και τα πάθη (γιατί είσαι άνθρωπος) κι ας μην σε βλέπουν κι ας μη σου μιλούν, κι ας σε σπρώχνουν, κι ας μη σε καλημερίζουν, κι ας βουίζει στα αυτιά σου το «εσύ φταις για όλα», που σε τρελαίνει.

Εσύ είσαι εκεί...και μην το παλεύεις άλλο, απλά δέξου το και προχώρα.

Λοιπόν ψυχραιμία , μην κλαψουρίζεις και μην ουρλιάζεις υστερικά και παραπονιάρικα «είμαι εδώ... υπάρχω... δεν με βλέπετε»... και τα ρέστα! Δεν σε ακούει κανείς, δεν δίνουν δεκάρα τσακιστή για το πώς νιώθεις, είσαι μόνος σου και αντιμετώπισέ το. Το φταίξιμο είναι όλο δικό σου και εσύ δεν είσαι σε θέση να κρίνεις κανέναν!

Η ζωή σου όμως, αυτό το δώρο του Θεού είναι πολύ μικρή για να την σπαταλάς άσκοπα, για να μαραζώνεις.

Δοκίμασε να αναφωνήσεις το γνωστό: « όχι άλλο κάρβουνο βρε παιδιά» και αμέσως θα νιώσεις καλύτερα!

Και θυμήσου [«κανένας ταμπούρλο στην πλάτη σου»](#). Μην σταθείς λεπτό και μη μιζεριάζεις.

Σήκω! Μην χαραμίζεσαι και βρες την περπατησιά σου!

Μέσα σε μια μικρή βαλίτσα στοίβαξε με πολύ αγάπη τις πιο όμορφες στιγμές, διπλαμπάρωσε τα πολύτιμα λάθη σου στα μύχια της καρδιάς σου, γιατί είναι καταδικά σου και άνοιξε αποφασιστικά την πόρτα.

Στάσου για λίγο στο κατώφλι, ίσιωσε το κορμί σου, κοίταξε τον ουρανό και μη δώσεις σημασία αν βρέχει ή αν έχει συννεφιά, γιατί για σένα αυτή είναι μια καινούργια πανέμορφη ηλιόλουστη μέρα και «χάρο δεν φοβάσαι!»

Κράτησε σφιχτά στο χέρι τη μικρή βαλίτσα με όλα τα αγαπησιάρικα καλούδια μέσα της, κλείσε την πόρτα πίσω σου, κάνε τον σταυρό σου και πάρε το πρώτο στρατί που ανοίγεται μπροστά σου σιγοτραγουδώντας...

**«γιατί είμ' αέρας που περνά
μέσα στην πόλη τα στενά
και κάνει τα κλειστά παράθυρα να τρίζουν**

**γιατί είμαι αύρα εσπερινή
πνοή καθάρια ζωντανή
που κάνει τα γερμένα φύλλα να θροΐζουν...»**

Και μην ξεχνάς να λες κάθε πρωί μια καλημέρα στον καθρέφτη σου και να χαμογελάς, γιατί η ζωή είναι ωραία και δεν είσαι μόνος σου, ο Θεός είναι στο βήμα σου!

Πες ευχαριστώ Θεέ μου και προχώρα...

[Μέλια.](#)

Πηγή: oikohouse.wordpress.com